

Nacti namque occasionem, quæcumque voluerint efficient. Si verò aberrauerint, rem in fortunam reiicientes, suppicio se liberabunt. Accusatoribus igitur ex huiusmodi rebus venia locus auferendus est, sicuti ante dictum est. Multorum malorum causæ aduersariorū facinora per exaggerationes demonstranda sunt. Species igitur accusandi perficitur ex his partibus. Defendendi autem species tribus præceptis constat. Aut enim defensori ostendendum est, se nihil eorum, quorum accusatur, patrauisse. Aut si cogatur fæxi, enitèdum est, ut gestum à se negotium & legitimum, & iustum, & honestum, & publica utilitatī vniū esse ostendat. Si hoc autem ostendere nequierit, aut in imprudentiam, aut in fortunam gesta negotio conferens, & iacturas ab his profetas, quām minimas ostendens, vt sibi ignoroscatur operam dabit. Injuriam autem, & imprudentiam, & casum ita definias, quod ex meditatione mali sit quippiam, id injuriam ponere, inquiens oportere pœnas maximas in huiusmodi rebus capere. Quod verò per ignorantiam detrimenti quid agitur, imprudentiam esse dicendum est. Quod autem non sponde, sed aliena potius vi, aut fortuna quadam nihil eorum, quæ rectis consiliis administrata sunt, perficit, casum esse ponendum est. Dicitoque injuriam inferre, malorum esse hominum proprium: imprudenter verò delinquire, & circa rem gerendam aduersam fortunam pati, non esse sibi priuatum modò, sed commune & ipsorum iudicium, & aliorum quocunque hominum. Coactus autem ex huiusmodi causis quid fateri, ut tibi ignoroscatur precabere, & ut per imprudentiam, casumque delinquare tibi cum auditöribus ipsis commune esse ostendas, studebis. Oportet autem defensorem vndeque intueri, quibus in criminibus leges supplicia iustere. Iudices verò ipsi pecuniis puniunt. Ecum lex supplicia iusserit, demonstrandum erit aut omnino nihil patrauisse, aut legitimè, iusteque fecisse. Cum iudices verò constituti fuerint punishmentis estimatores, rursus eodem modo haud dicendum est, quod hæc non egerit, sed elaborandum est potius ut ostendat, se parvo detimento aduersarium affecisse, & inuitum delinquisse. Ex his igitur, atque similibus, accusando, defendendōque verba suppeditabimus: reliquum est, ut iam quætionis speciem pertractemus.

A κακορεθόσαντες μὴ γδ, ἀλλαζεὶ τὸ δέλεωτη περιέσοντι, διποτυχόντες δὲ, φάσκοντες ήτον χωνίαν, πιμοσίαν ἐχείσοστοι. τοῖς μέροις οκτηγρεφοῦσιν, εἰς τὸν ποιούτων ή συγκρίνειν πιμοσίαν, καὶ δέ περιτεχνή εἴρηται, διὰ τὸν αὐτὸν ποιοντινούν αὐτὸν εἴπα πικάντι τὸν εὐτεχνόν εἰπαντον. τὸ μὲν οὖν οκτηγρεφοῦσιν εἶπεν ηὔας αἰαγκάζουται ὄμολογοῖς, πιμοσίαν διποιώντας ἔννομον καὶ δίκαιον, καὶ πειλῶν καὶ συμφέρον τὸν πόλει τὸ πιμοσίαν, εἰσὶ δὲ μὴ τέτοιοι θεῖν οὐδὲ τοιούτοις πιμοσίαις, εἰς αἱρέτημασι, ηὲτις δέ τύχημε ἔτερον τὰ ταῦ πιμοσίας, καὶ μικρὸς ταῦ βλάβεας ἀπ' αὐτῶν γνωμένας διποφάγονται, συγκρίνειν τυχεῖν πιμοσίαν. αἱρέται δὲ καὶ αἱρέτημασι καὶ αἴτιοις αἱ σοροῖς, τὸ μὲν εἰς πιμοσίας κακὸν τὸ ποιεῖν, αἱρέται πιμοσίας, καὶ φάει διποτυχαῖς ὅπῃ τοῖς ποιούτοις τὸν μείζονα λαμβάνειν. τὸ δὲ δι' αὐγούσια βλαβεῖσθαι τὸ πιμοσίαν, αἱρέται δὲ φατίον. τὸ δὲ μη δι' εἴσατο, αἷλλα δι' ἑτέρους πινάδας, η διατύχην μηδὲν διποτελεῖν τὸν βουλευτέρων κακῶς, ἀτυχαῖς πίθει, καὶ φάει διποτυχαῖς αἱρέται, διποτελεῖν τὸν ποιοντον αἱρέτημασι, τὸ δὲ δι' εἴσαιρτειν καὶ ποιεῖν αἱρέτημασι αἴτιον, εἰς μόνον δὲ εἴσατο τὸν εἴδον. τὸ δὲ δι' εἴσαιρτειν καὶ ποιεῖν αἱρέτημασι αἴτιον, εἰς μόνον δὲ εἴσατο τὸν εἴδον, αἷλλα καὶ ποιοντον καὶ τὸν δικαζόνταν, καὶ τὸν αἷλλαν εἰδρόποτον. αἴτιοι δὲ συγκρίνειν ἔχειν αἱρέτημασι τὸ ὄμολογοῖς τὸν ποιούτων αὐτῷ, καὶ οἱ δικαζομένοις πιμοσίας πιμοσία. καὶ ὅταν ὄνομα ὀρέζει τὰς πιμοσίας, διποτελεῖσθαι πιμοσίας, η ὡς ἔννομα καὶ δίκαια ἐποίεσθαι. διποτελεῖσθαι πιμοσίας, καὶ δικαζομένοις πιμοσίας πιμοσίας πιμοσία. η δέ οἱ δικαζομένοις οκτησικοῖς πιμοσίας τῆς Σημίας, ὄμολος πιλένον φατίον, ὅπις πινάδα ἐποίεσθαι, αἷλλα μᾶλλον μικρὰ βιβλαιά μέροι τὸν εὐτεχνόν, καὶ ἀκούσονται διποφάγειν πιμοσίαν. εἰς τούτων μέροις καὶ τὸν ποιοντος διποτελεῖν, εἰς τοὺς κατηγράψας καὶ εἰς τοὺς διποφάγας διποφάγου. λείπεται δὲ οὐκέτι εἰς πιμοσίας τὸν εἴσετασκον εἴδος.